

Прето Действие, втора картина.

Как можеш ти да не припадна аз!

Жулиета. —

Разбий се ти, сърце! Сърце злоудетно,
животът те сломи, разбий се ти!
Не свобода е пурна вам, очи,
— тъмница! При змята се върни,
нищотен прах! — Да бъдеш престаки
това което бие: жив човек.
И нека ти в един и същ ковчег
заборят двама: тебе и Ромео.

Доиката. —

Тибалт, Тибалт! Добрият ли Тибалт!
И примерен, и толкова възнесен —
аз жертва да те видя доживях!

Жулиета. —

Каква е тая буря що пениши
над мене! Как, убит ли е Ромео?
Нима Тибалт е жертва? — Братовред
любим и скъп — и по-любим сърце!
За сметен сяд тръби, тръба господня! —
Тя кой е жив, щри двамата те са жертви?

Доиката. —

Тибалт убит, Ромео е прогонен.
Прогонен е, защото е убия.

Жулиета. —

Реката на Ромео ли проля
на нашия Тибалт кръвта, о Боже!

Доиката. —

Да, да — уви, украсен ден! Украсен!

Жулиета. —

Сърцето на змия с цвета покрива!